

Khilafah- M A G A S I N E T

Khilafah er et kulturelt og politisk magasin, der er baseret på den islamiske ideologi

**Islams Holdning
til Valg i det
Sekulære Demokratiske System**

Islams holdning til valg i det sekulære demokratiske system

Indledning

Muslimernes tilstand i nutiden præges ikke blot af, at de lever i ikke-islamiske samfund, men også at de ikke besidder deres unikke ideologiske tankegang, hvorfor forvirring og modsigelse meget ofte træder frem i deres holdninger, standpunkt, forståelse og adfærd.

Besiddelse af den islamiske livsanskuelse og livsperspektiv på en klar, veldefineret og velargumenteret måde sikrer harmonien i muslimens personlighed, på sådan en måde, at man stadig er i stand til at tackle de udfordringer, byrder og trusler, vi står overfor, både lokalt og internationalt. At muslimens personlighed er harmonisk betyder, at ens følelser, handlinger og forhold såvel som ens meninger, tanker, målestokke og synspunkter er baseret på den islamiske livsanskuelse.

Et simpelt eksempel på en sådan uharmoni, vi alle sanser i dagligdagen, både blandt muslimerne i den islamiske verden og muslimerne i Danmark, er, når en muslim refererer til profeten Muhammads (saaws) budskab, Islam, altså Quran og Sunnah, i spørgsmål om salah (bøn) eller sawm (faste). Det vil sige, at denne muslim forbinder sine handlinger i denne sammenhæng til sin iman (absolutte overbevisning) på, at Allah (swt), Skabereren, er den eneste, der har ret til og fortjener at blive tilbedt, samt den eneste, der har ret til at lovgive. Derfor adlyder vi Allah og refererer til de åbenbarede tekster i Quran og Sunnah for derigennem at finde måden, Allah (swt) vil have os til at tilbede Ham på. Selvsamme person vil meget ofte ikke referere til profeten Muhammads budskab, trods påstanden om at have iman på hans budskab (Islam) og profetskab, samt påstanden om at Islam er fuldkommen og omfatter alle livets affærer. Tværtimod

vil vedkommende referere til Rousseau og Montesquieu inden for politik og disses tilhængere af politikere, tænkere og jurister, altså tilhængere af den kapitalistiske ideologi. Med andre ord refererer muslimen til det demokratiske system og parlamentarisme. Konsekvensen er, at muslimens handlinger i praksis afkræfter og underminerer vedkommendes påstand om iman. Må Allah beskytte os alle mod dette.

I vor bestræbelse på at tilegne os og skabe den ideologiske tankegang hos muslimerne, som er kernen og essensen i arbejdet for oprejsningen af den islamiske ummah, vil vi i denne sammenhæng behandle et meget aktuelt og for mange uklart spørgsmål:

Hvad er Islams holdning til deltagelse i valg under det sekulære kapitalistiske system?

Dette spørgsmål dækker over og relaterer sig til en række detaljer og underspørgsmål, som er nødvendige at opklare og forholde sig til, for således at man sikrer sig den dybe forståelse af sagen og når frem til en grundfæstet ren islamisk holdning, man med sikkerhed vil stå til ansvar for hos Allah (swt) på Opstandelsedagen. Punkterne er som følgende:

1. Realiteten af og Islams holdning til demokratiet.
2. Realiteten af og Islams lov om valg.
3. Parlamentets opgaver og myndigheder og Islams love herom.
4. Kommunens (og amtets) opgaver og funktioner og Islams love herom.
5. Islams lov omkring medlemskabet af og stemmen på ikke-islamiske partier.
6. Det politiske engagement og aktivitet på basis af Islam.

Inden behandlingen af ovenstående punkter skal vi være opmærksomme på metoden, vi skal benytte os af under behandlingen af dette spørgsmål. Det er et fastlagt princip i læren om det islamiske jurafundament (Usul-ul-Fiqh), som er udledt af shari'ah-teksterne, at forståelsen af Islams holdning til og udledningen af Islams lov omkring et spørgsmål skal gennemgå tre faser:

1. At afklare spørgsmålets realitet dybt, præcist og fyldestgørende,
2. At studere de relaterede tekster og derefter udlede den islamiske lov (hukm shari),
3. At iværksætte loven over spørgsmålets realitet.

1. Realiteten af og Islams holdning til demokratiet

Begrebet 'demokrati' betyder folkestyre og stammer fra det græske 'demos kratos'. De europæiske tænkere og filosoffer etablerede og proklamerede et demokratisk system som modstykke til kirkestyret og enevældet. I deres terminologi betyder demokratiet 'folkets styre ved sig selv, af sig selv og for sig selv'. Det vil sige, at folket nedfælder lovene og implementerer dem til fordel for sig selv. Kernen i det demokratiske system er, at folket, og ikke Gud, kirken eller kongen, besidder suveræniteten, altså retten til at nedfælde love og systemer. Dermed er det folket, der afgør, hvad der er legalt og illegalt, ret og slet, strafbart og ustrafbart.

Da dette ikke kunne lade sig gøre i praksis, opfandt filosoferne ideen om det repræsentative demokrati, altså indirekte demokrati, hvor folket opgiver deres ret, og i stedet vælger et antal parlamentsmedlemmer, der på folks vegne vedtager forfatningen og nedfælder love i en vis valgperiode. På samme måde udøver folket implementeringen af lovene gennem en regering, som

nyder flertallets tillid i parlamentet, og/eller gennem direkte valg af præsidenten eller ministerpræsidenten.

Det er ikke meningen med denne tekst at diskutere demokratiet som en ide og som et politisk system, at modbevise det rationelt i detaljer eller at bekræfte, hvor utopisk demokratiet er. Det er ligeledes heller ikke hensigten her at opklare, at det ikke er folket, ej heller flertallet, der styrer og nedfælder lovene, men et mindretal, eliten, eller at vise hvor inhumant det er, at en elite af jurister, politikere og interessefolk nedfælder lovene og tvinger millioner af mennesker til at rette sig efter dem, eller at klargøre at det faktisk er kapitalhaverne, der er de virkelige magthavere i de demokratiske samfund. Det er heller ikke meningen at vise, hvor modstridende det demokratiske system er med Islam i helhed og detaljer. Meningen er blot at understrege, at det modstrider Islam.

Det demokratiske system, med folks suverænitet som grundlag, er fuldstændigt i modstrid med Islam. Principielt fordi suveræniteten i Islam tilhører Shariah, dvs. Allahs love inkluderet i Quran og Sunnah, og fordi det demokratiske system udspringer fra den kapitalistiske ideologis livsanskuelse, sekularismen -religionens eller de guddommelige loves adskillelse fra livet, herunder stat, politik og jura. Allah (swt) siger:

إِن الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ

”Det tilkommer alene Allah at nedfælde love”. (OQM. Yusuf:40).

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهُهُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهُهُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾

”Og Han er Den, som er ilah (Den Tilbedte) i himlen og ilah på jorden”. (OQM. Al-Zukhruf:84).

2. Realiteten af og Islams lov om valg

At vælge betyder sprogligt ’at beslutte sig for nogen el. noget blandt flere muligheder’. Politisk er der tale om, at folk vælger deres repræsentanter, som fremfører og udtrykker folks synspunkter, sager og interesser. Inden for det sekulære demokratiske system har man i de kapitalistiske lande udviklet et valgsystem, hvorigennem folk udøver deres suverænitet gennem at vælge kandidater til parlamentet, der på folks vegne nedfælder lovene.

Muslimerne bliver lige som andre nationer i verden, især de undertrykte nationer, udsat for intensiv manipulation og misvisning. De tror, at demokratiet betyder at vælge eller at stemme. Derfor lykkedes det for de vestlige kolonimagter at snyde mange muslimer og lade dem tro, at demokratiet er foreneligt med Islam.

Valg er en proces, hvor man stemmer på nogle personer, som på ens vegne skal foretage nogle opgaver. Valg er dermed en bestemt fremgangsmåde, hvorigennem folk vælger deres repræsentanter.

Ifølge Shariah er det tilladt at benytte sig af valg i sig selv. Det hører under det, som i Shariah kaldes for wakalah, dvs. fuldmagt, som betyder at give tilladelse til at handle på en andens vegne.

Altså en form for bemyndigelse. Shariah-lovene har fastlagt, at det er legalt at indgå denne form for kontrakter, hvor en myndig person vælger eller udpeger en anden, der på sine vegne får bemyndigelse til at udføre nogle opgaver med den betingelse, at opgaverne er legale ifølge Shariah.

Allahs Sendebud (saaws) sagde under mødet med den muslimske Medina-delegation, som var på 75 personer, og som kom for at drøfte Profetens udvandring fra Mekka til Medina for at overtage magten der: **”Udnævn for mig tolv naqib (fuldmægtige) fra iblandt jer, der besidder fuldmagt over hele deres folk”**.

Derfor kan vi muslimer godt benytte os af valg som en fremgangsmåde for at vælge repræsentanter til Ummah-rådet i Khilafah-staten, og som på folks vegne bliver bemyndiget til den opgave at overvåge regenterne og stille dem til regnskab for deres implementering af de islamiske love og varetagelse af folks affærer indenrigs og udenrigs.

Hvad angår Islams holdning til at deltage i valget af eller at stemme på kandidater til et demokratisk parlament, diskuterer vi i næste afsnit.

3. Parlamentets opgaver og myndigheder og Islams love herom

I det demokratiske system er der fastlagt et princip om tredeling af magten: Den lovgivende magt, som er parlamentet, den udøvende magt, som er regeringen, og den dømmende magt, som er domstolene.

Parlamentet i det demokratiske system har fire myndigheder og opgaver:

- a. At nedfælde love og vedtage lovforslag, der bliver fremsat af parlamentarikerne eller regeringen.
- b. At give tillid til regeringen ved flertallets stemmer og at godkende de indgåede traktater.
- c. At vælge præsidenten eller ministerpræsidenten og/eller begrænse kandidaterne til disse poster.
- d. At stille regeringen, de forskellige ministerier og deres underliggende institutioner til regnskab, samt at overvåge disses overholdelse af lovene og varetagelse af folks affærer.

Parlamentet er den lovgivende magt i det demokratiske system, som bygger på det fundament, at folk har suveræniteten, hvorimod det i Islam er Shariah, der har suveræniteten. I Islam er det fuldstændigt forbudt at nedfælde love eller deltage i en proces, hvor man stemmer på forslag inden for lovgivningen, som alene tilkommer Allah (swt):

إِن الْحُكْمُ لِلَّهِ

”Det tilkommer alene Allah at nedfælde love”. (OQM. Yusuf:40).

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ
لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

”Og sig ikke det, jeres tunger falskeligt ytrer: Dette er tilladt, og dette er forbudt, så at I opdigter løgn mod Allah, thi de, der opdigter løgn mod Allah, skal ikke have held med sig”. (OQM. Al-Nahl:116).

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

”Er det da en lovgivning fra jahiliyyah (tiden før Islam), de ønsker? Og hvem er bedre til at fælde lov end Allah for et folk, der har imans vished”. (OQM. Al-Maidah:50).

Dermed må en muslim ikke deltage i en proces, hvor man nedfælder love, eller anerkende, at andre end Allah (swt) har retten til at nedfælde love. I trosbekendelsen, shahadah, som er indgangen til Islam, erklærer muslimeren: ”**Der er ingen ilah foruden Allah, (og) Muhammad er Allahs Sendebud**”. Ordet ’ilah’ betyder ’den der fortjener og har retten til at blive tilbedt’. Det vil sige, at muslimeren benægter i sin erklæring af iman, at ingen person, idol, lovgivende forsamling eller andet har ret til eller må tilbedes, foruden Allah (swt). Endvidere erklærer man, at Muhammad (saaws) er Allahs profet og sendebud, hvilket vil sige, at alene Muhammad har fået åbenbaring, som er Quran og Sunnah, hvori Allah (swt) har meddelt os de love og regler, vi skal tilbede Ham igennem og organisere vores livsaffærer ifølge.

At mennesker, herunder jurister eller politikere, nedfælder love betyder at bestride en ret, som alene tilkommer Allah (swt). Det betyder faktisk også, at befolkningen tilbeder disse mennesker ved at adlyde og rette sig efter disse lovgiveres lovgivninger.

Den islamiske aqeedah (livsanskuelse), de islamiske tanker og de islamiske love fastlægger, at mennesker skal tilbede deres Skaber og ikke andre eller andet såsom en idol, en konge, en pave, et parlamentsmedlem, en præst, en rabbiner, en engel eller en profet.

I virkeligheden er formålet med hele det islamiske budskab (også tidligere budskaber), som Allah (swt) har åbenbaret, at få folk væk fra at tilbede andre eller andet end Allah, samt at kalde folk til at tilbede Ham alene ved at adlyde og iværksætte Hans åbenbarede love og systemer, hvormed de organiserer alle deres livsaffærer som individer, stat og samfund og behandler alle deres problemer med Allahs system. Allah (swt) siger:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

”Og Vi opvakte visselig et sendebud blandt ethvert folk, som forkyndte: Tilbed Allah og sky enhver taghut (kufr-lovgivning)”. (OQM. Al-Nahl:36).

فَاعْبُدُونِ

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

”Og Vi sendte ikke før dig noget sendebud, uden at Vi åbenbarede til ham: Der er ikke nogen ilah undtagen Mig, tilbed derfor Mig alene”. (OQM. Al-Anbiya:25).

Den muslim, der deltager i lovgivningsprocessen begår en stor synd og forbrydelse, da man bestrider en ret, som alene Allah (swt) besidder, nemlig at nedfælde love.

Hvis den pågældende muslim deltager i nedfældningen af lovene og samtidig mener, at det er legalt at gøre dette, så er man ikke længere en muslim, men kafer, da dette nedbryder et fundament i iman, som er, at alene Allah har retten til at lovgive, hvilket er fastlagt i bl.a. ovenstående entydige ayat (Quran-vers).

Muslimen må heller ikke give tillid til en regering, hvis opgave er at implementere og varetage folks affærer ifølge en menneskeskabt forfatning eller menneskeskabte love, som parlamentet vedtager.

Det skyldes, at give tillid til sådan en regering betyder, at muslimen anerkender og er tilfreds med kufr-lovene og bemyndiger regeringen til at implementere disse kufr-love. Hvis vedkommende giver tillid til en demokratisk regering, så begår man en stor synd. I tilfælde af, at man samtidig mener, at de menneskeskabte love vedkommende giver tillid på basis af er retfærdige, og at Allahs love er uretfærdige, ugyldige eller umoderne osv., så er man ikke længere muslim, men kafer. Allah (swt) siger:

﴿٤٤﴾ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

”Og de, der ikke styrer med det, Allah har åbenbaret, er da de vantro (kuffar).” (OQM. Al-Maidah:44).

”Har du ikke set dem, som påstår, at de har iman på det, som er åbenbaret til dig, og det, som er åbenbaret før dig?

De ønsker at tage taghut (kufr-lovgivning) til dommer, skønt det dog blev pålagt dem at forkaste den. Og Satan ønsker at vildlede dem i en stor vildfarelse.” (OQM. Al-

Nisaa:60).

Det er også haram for muslimerne, om end man er i parlamentet eller udenfor, at vælge eller stemme på en præsident eller ministerpræsident på det grundlag, at vedkommende implementerer en menneskeskabt forfatning og menneskeskabte love. Det skyldes at muslimerne derved accepterer, at man styrer med kufr-love, som er fuldstændig haram, som nævnt ovenfor.

At muslimerne deltager i overvågningen af en regering, hvis opgave er at implementere en menneskeskabt forfatning og menneskeskabte love, er også haram. Det er haram ud fra den vinkel, at parlamentsmedlemmets opgave her er at sikre, på folks vegne, at regeringen overholder grundloven og lovene, der er vedtaget i parlamentet, hvilket helt klart er haram, da muslimerne ikke må sørge for eller sikre, at andre implementerer kufr-love. At gøre dette indebærer tydeligvis, at muslimerne anerkender den menneskeskabte forfatning og de menneskeskabte love, som stiller regeringen til regnskab på basis af, når regeringen afviger fra lovene eller forsømmer overholdelsen af disse.

Beviset herpå er de ovenstående ayat, som forbyder at implementere eller at anerkende implementeringen af kufr-love, altså andre lovgivninger og systemer end de islamiske, som er udledt fra Quran og Profetens Sunnah, som er lovgivningskilderne i Islam.

Alle disse myndigheder og opgaver, som parlamentet har, er illegale og forbudte i den islamiske lovgivning, Shariah. At beskæftige sig med disse ting nærmer vedkommende til grænsen af iman, hvor man risikerer at blive kafer, hvis ens overbevisning følger ens handlinger.

På dette grundlag er det haram (forbudt) for muslimerne at lade sig opstille som kandidater til parlamentsvalget, om end man gør

det som uafhængig kandidat eller som medlem af et af de tilstedeværende partier.

Det er også haram for muslimerne at stemme på kandidaterne til parlamentsvalget, om end disse kandidater er muslimer eller ikke-muslimer, og uanset om disse stiller op til parlamentsvalget som uafhængige kandidater eller som medlemmer af et parti.

Muslimerne må heller ikke deltage i vedkommendes valgkamp eller yde en hvilken som helst form for støtte eller hjælp, om end det er finansielt, fysisk eller andet. Muslimerne må heller ikke lykønske sådan en person, der begår en stor haram, hvis han(/hun) vinder, men tværtimod har muslimerne pligt til at give råd til vedkommende om at afholde sig fra at stille op til parlamentsvalget, afvise hans handlinger og kritisere ham for hans syndige handling, og hvis han insisterer, må man advare folk imod ham.

Som vi gjorde det klart ovenfor er det ikke selve valget eller valgdeltagelse, der er haram, men netop det at stemme på en parlamentskandidat, hvormed man bemyndiger kandidaten til at foretage sig og udføre en syndig handling, er haram. Det er således, at det, som muslimerne ikke selv må gøre, må han heller ikke vælge, stemme på eller bemyndige en anden til at udføre. Det samme gælder i alle de illegale handlinger, aktiviteter eller transaktioner, eksempelvis at begå zina (hor), drikke khamr (alkohol), stjæle, dræbe eller handle med riba (rente). Allah (swt) siger:

عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَنْتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا

”Men bistå hinanden i retskaffenhed og taqwa (gudsfrygt), og bistå ikke hinanden i synd og overtrædelse, og frygt Allah, thi Allah er streng til at straffe”. (OQM. Al-Maidah:2).

4. Kommunens (og amtets) opgaver og funktioner og Islams love herom.

Vi vil i dette afsnit diskutere Islams holdning til kommune- og amtsvalget. Både kommunen og amtet fungerer som administrationer under de forskellige ministerier. Kommunen ledes af kommunalstyrelsen, også kaldet byrådet eller borgerrepræsentationen, hvorimod amtet ledes af amtsrådet. Nogle kommuner etablerer lokaludvalg og bydelsråd, som får tildelt kommunale opgaver. Kommuner og amter har principielt samme funktion med opdeltede opgaver og myndigheder, og derfor hedder amterne i den danske lovgivning amtskommuner. Begge hører under det, man kalder kommunalstyre. Det er således, at amtets opgaver og myndigheder er mere overordnede end kommunens. Eksempelvis har amterne ansvaret for administrationen af sygehuse og trafiksikkerhed, hvorimod kommunerne bl.a. har ansvaret for ældreomsorg og miljø. (Jf. evt. bogen 'Kommunalt Folkestyre', kapitel 1, 5 og 9).

Da både primærkommuner og amtskommuner har den samme principielle funktion og samme lov i henhold til Islam, vil vi derfor kun omtale kommunen.

Kommunen i det sekulære demokratiske system har en udøvende og administrativ funktion og består normalt af en kommunalbestyrelse, et økonomiudvalg og stående udvalg som miljøudvalget, det sociale udvalg, skole- og kulturudvalget og det tekniske udvalg. Kommunen har den opgave at sørge for driften

af biblioteksvæsen, skolevæsen, miljøtilsyn, lokalplanlægning, børneinstitutioner osv. Kommunen beskæftiger sig også med beskatningsopgaver, lånoptagelse og integration af muslimerne i det danske samfund.

Vi gjorde det klart i det foregående, at det sekulære demokratiske system deler magten i tre: Den lovgivende magt, som er parlamentet, den udøvende magt, som er regeringen, og den dømmende magt, som er domstolene. Parlamentet nedfælder og vedtager lovene, hvor regeringen og domstolene har den opgave at implementere dem. Muslimerne må derfor slet ikke beskæftige sig med disse opgaver.

Men hvad de kommunale opgaver angår, så forholder det sig således, at muslimerne godt må bestride en post eller et job inden for det kommunale arbejde, i tilfælde af at hans/hendes opgave er administrativ. Forstået på den måde, at det er selve posten, stillingen og jobbet, der afgør om muslimerne ifølge Shariah godt må eller ikke må besidde den pågældende post eller stilling.

Eksempelvis, hvis det drejer sig om en stilling inden for det kommunale miljøudvalg eller det tekniske udvalg, så er det tilladt ifølge Shariah for muslimerne. Hvorimod en stilling i kommunen, kommunalstyrelsen eller andre kommunale udvalg, hvor muslimerne skal beskæftige sig med lånoptagelse med renter (riba), drift eller tilsyn med bordeller eller prostitutionsklubber, er absolut forbudt for muslimerne.

Et andet aktuelt eksempel er at integrere og sammensmelte muslimske voksne, unge og børn i samfundet, hvilket den nye integrationslov har givet kommunerne til opgave at sørge for. Her er det ikke meningen at diskutere spørgsmålet omkring integration, hvad det er, hvad det går ud på eller hvordan muslimerne skal forholde sig til det. (Spørgsmålet om integration behandles i en selvstændig artikel). Med integration menes der her

at få muslimerne, voksne, unge og børn, til at acceptere, optage og adoptere de vestlige værdier, traditioner, kultur og normer, samt at tage afstand fra islamiske tanker, love og normer, hvilket i sidste ende fører til, at muslimerne mister deres iman på Islam, deres islamiske kultur og identitet. Meningen med det overdrevne fokus på at lokke kandidater med muslimske navne og baggrund til det kommende valg er netop at udnytte disse kandidater fra kommunens side til at bane vejen for og hjælpe til med at integrere muslimerne, da disse kandidater lettere vil kunne kommunikere med, misvise og manipulere muslimerne.

Derfor skal den muslim, som har tænkt sig at stille op, opfylde følgende principielle krav:

- a.** At være en bevidst muslim med den islamiske personlighed. Det vil sige, at vedkommende skal være i besiddelse af en islamisk tankegang og have kultiveret sig med de islamiske tanker og love, altså tænke islamisk på basis af den islamiske aqeedah og i henhold til de islamiske målestokke, samt overholde halal- og haram princippet.
- b.** At være fuldstændig klar over, hvad de kommunale opgaver og myndigheder består i, og studere de relevante islamiske love og regler herom.
- c.** At begrænse sin beskæftigelse til de administrative opgaver, som Islam tillader, at man arbejder med under et ikke-islamisk system.
- d.** At stille op som uafhængig, altså ikke som medlem af et ikke-islamisk parti eller på et ikke-islamisk partis valgliste.

e. At begrænse sine aktiviteter under valgkampen til legale aktiviteter og udtalelser og ikke proklamere uislamiske tanker, værdier eller politikker.

På nuværende tidspunkt er situationen således, at ingen af de muslimer, som stiller op til kommunalvalget, opfylder kravene. De opstillede personer med muslimske navne og 'islamisk baggrund' viser klart i flere anledninger det modsatte. Det er en ren karriere og personlige interesser, der er motivet, og alle kandidaternes aktiviteter og udtalelser viser tydeligt, at de ikke tager udgangspunkt i Islam og de islamiske love, men tager udgangspunkt i og handler ud fra ikke-islamiske, altså kufr, tanker, love, normer og målestokke. Derfor er de syndige og må fra muslimernes side ikke få nogen tillid, opbakning eller nogen form for støtte.

Muslimerne må ikke stemme på en person, der ikke opfylder de krav, som Islam fastsætter, for ellers vil man vælge og bemyndige en person til at begå haram og beskæftige sig med illegale opgaver på ens vegne, hvilket vil sige, at man tager del i ansvaret og bliver syndig.

5. Islams lov omkring medlemskabet af og stemmen på ikke-islamiske partier

En af de sygdomme, som muslimerne er blevet ramt af, er, at de er begyndt at gruppere sig og tilmelde sig partier, organisationer og foreninger, der bygger på kufr, dvs. på grundlag af kufr-ideer og -mål, såsom nationalisme, socialisme, patriotisme, demokrati, frihedstanken og integrationen af muslimerne i de vestlige samfund. Det er fuldstændig forbudt for enhver muslim - mand og kvinde - at adoptere eller kalde til disse ideer. Det er også forbudt for enhver muslim at støtte eller være medlem af en

gruppe, organisation, forening eller et parti, der adopterer og kalder til en af de ovennævnte ideer. Allah (swt) siger:

وَالْمَغْفِرَةَ بِإِذْنِهِ ط

أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ ط وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الْجَنَّةِ

”Disse kalder til (helvedes) ild, men Allah kalder til paradiset og tilgivelse efter Sin vilje”. (OQM. Al-Baqarah:221).

هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿١٢﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ

”Det er fordi Allah er sandheden, og fordi det, de påkalder ved siden af Ham, er falskheden, og fordi Allah er den Ophøjede, den Store”. (OQM. Al-Hajj:62).

الْحَسِيرِينَ

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ

”Den, der søger en anden deen end Islam, så vil det ikke blive accepteret fra ham, og han vil på dommedagen være blandt taberne”. (OQM. Aal-Imran:85).

Denne ayah siger klart, at Allah (swt) ikke accepterer, at mennesket adopterer en livsanskuelse og levemåde, andet end dem Islam er kommet med, og Allah advarer dem, der gør det med, at de vil få en hård straf på Opstandelsesdagen. Ordet 'deen' betyder 'den livsanskuelse og levemåde/lovgivning, man antager og følger i sit liv'. Allah (swt) siger også:

إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

وَمَا آتَاكُمْ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ

”Alt det, som Sendebudet har bragt jer, skal I tage imod, og alt det, som han har forbudt jer, skal I afvige fra, og frygt Allah, for Allah straffer meget hårdt”. (OQM. Al-Hashr:7).

Dvs. alt det, som Allahs Sendebud (saaws) ikke er kommet med, må vi aldrig tage imod, kalde til eller anerkende, simpelthen fordi det er kufr, uanset om det drejer sig om systemer, ideer, ideologier, religioner, traditioner eller sædvaner.

6. Det politiske engagement og aktivitet på basis af Islam

Allah (swt) har pålagt muslimerne at kalde til Islam, påbyde maruf (det rette) og forbyde munkar (det slette) og stille regenten til regnskab, og ligeledes har Han (swt) pålagt dem at oprette politiske grupperinger, der som værende grupperinger kalder til Islam, påbyder maruf og forbyder munkar. Allah (swt) siger:

الْمُنْكَرِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

وَلْتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ

”Og lad der blandt jer være en gruppe, der kalder til det gode (Islam), og som påbyder maruf og forbyder munkar”.
(OQM. Aal-Imran:104).

Dermed befaler Han (swt) muslimerne til at sørge for oprettelsen af en gruppe, der kan beskrives som en gruppe, der foretager to opgaver: At kalde til Islam, og at påbyde maruf og forbyde munkar.

Denne befaling er obligatorisk, da opgaven, som gruppen skal foretage, ifølge verset, er en forpligtelse for muslimerne at udføre, hvilket er bekræftet i mange vers og ahadith (Profetens udtalelser). Dermed er det et kendemærke (qarina), der påpeger, at befalingen om at oprette en gruppe er obligatorisk.

Opgaverne, som gruppen er pålagt, er en illustration af det, som gruppen skal foretage, og dermed en beskrivelse af den gruppe, som skal oprettes.

Og for at gruppen skal være i stand til at iværksætte og fortsætte med at arbejde som en gruppe, så er der visse krav, som den skal opfylde.

Det, der udgør en gruppe, er tilstedeværelsen af et bånd imellem dens medlemmer, der gør dem til en krop eller en helhed. Og det, der sikrer, at gruppen fortsætter med at arbejde som en gruppe, er tilstedeværelsen af en amir (leder), som skal adlydes. For Shariah har forpligtet enhver gruppe, der består af tre medlemmer eller derover, at udnævne en amir. Profeten (saaws) siger: **”Det er**

ikke tilladt, at tre personer har et gøremål på jorden, uden at have udnævnt en amir over sig”.

De to egenskaber, som er tilstedeværelsen af et bånd i gruppen og tilstedeværelsen af en amir, der adlydes, viser, at verset, hvor Allah (swt) siger:

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ

”Og lad der blandt jer være en gruppe”,

betyder, at der iblandt jer skal være en gruppe, som har et bånd, der binder dets medlemmer, og som har en amir, der adlydes. Dette er gruppen, grupperingen, partiet, foreningen eller hvad end man ellers kan kalde en gruppe, der opfylder de krav, der gør den til en gruppe og sørger for, at den forbliver en gruppe, når den udfører sine opgaver. Dermed forstår man, at verset er et påbud om at oprette partier, grupperinger, foreninger, organisationer o. lign.

Versets påbud om oprettelsen af en gruppe er et påbud om at oprette politiske partier, da verset har fastlagt gruppens opgaver, der består i at kalde til Islam, påbyde maruf og forbyde munkar. Opgaven om at påbyde maruf og forbyde munkar er generel, så den omfatter at påbyde regenten maruf og forbyde ham munkar. Det vil sige at stille regenten til regnskab, hvilket er et politisk arbejde, som politiske partier foretager, og det er et af de vigtigste opgaver, som politiske partier foretager.

Derfor påpeger verset oprettelsen af politiske partier, der kalder til Islam, påbyder maruf, forbyder munkar og stiller regenterne i

den islamiske verden til regnskab, for hvad de foretager sig af opgaver og handlinger.

Verset påpeger også, at disse partier skal være islamiske, baserede på den islamiske aqeedah og adoptere Shariah-lovene. Partierne må ikke være kommunistiske, socialistiske, kapitalistiske, patriotiske eller nationalistiske, og de må ikke kalde til demokrati, sekularisme eller frimureri. Og de må ikke basere sig på andet end den islamiske aqeedah eller adoptere andet end Shariah-love. Dette ses af verset, der fastlægger partiernes opgaver, hvilket er en beskrivelse af partierne. Disse opgaver er at kalde til Islam, påbyde maruf og forbyde munkar, og den, der udfører disse opgaver, skal som pligt bære Islam, basere sig på det islamiske fundament og adoptere de islamiske love. Og de, der grupperer sig på basis af kommunismen, socialismen, kapitalismen, demokratiet, sekularismen, frimureriet, patriotismen, nationalismen eller regionalismen kan ikke være baserede på det islamiske fundament, bære Islam eller have adopteret de islamiske love. De vil udelukkende være baseret på et kufr (hedenskab) fundament, og grupperet på basis af kufr-tanker.

Derfor er det ikke tilladt for muslimerne at gruppere sig på basis af kommunismen, socialismen, kapitalismen, demokratiet, sekularismen, frimureriet, patriotismen, nationalismen eller noget som helst andet end Islam.

Disse partier skal være offentlige og ikke hemmelige, for kaldet til Islam, påbud af maruf og forbud af munkar, at stille regenten til regnskab og at arbejde på overtagelsen af magten i muslimernes hjemlande gennem ummah skal foregå offentligt.

Partiernes handlinger må ikke være af materiel art, for deres opgaver er verbale. De skal kalde til Islam verbalt, påbyde maruf og forbyde munkar verbalt. Derfor skal partiernes

fremgangsmåder være fredelige. De må ikke benytte sig af våben, ej heller må de anvende vold som en fremgangsmåde, da det at gribe til våben mod regenterne ikke er tilladt ifølge de beretninger, der omhandler dette. Derfor skal kan påbuddet om maruf, forbuddet mod munkar og at stille regenten til regnskab foretages uden at føre våben imod dem, og derfor skal det foregå ved hjælp af fredelige fremgangsmåder, og materielle fremgangsmåder forbydes.

Til sidst beder vi Allah (swt) vise os sandheden som sandhed og hjælpe os med at holde fast på den, og at vise os falskheden som falskhed og hjælpe os med at afholde os fra den.

Vi beder Ham (swt) skænke os en grundfæstet sejr med etableringen af Khilafah-staten, som vil genoptage implementeringen af Allahs love i staten og samfundet, forene muslimernes ord og muslimernes lande, beskytte muslimernes blod, ære, helligdomme og ressourcer, lede den islamiske ummah til at bære det islamiske kald til hele verden på det internationale plan, så ummah får sin ledende rolle og status iblandt nationerne tilbage.

Årgang 7 2001 Al-Khilafah Publikationer

w w w . k h i l a f a h . d k